

Централни и стратешки значајан положај Српских земаља на Балканском полуострву, много пута кроз историју – па све до данас, одређивао је и одређује нимало лаку судбину народа чија је „кућа на путу“ честа мета разних освајача, арена различитих културних, верских и геополитичких утицаја и аспирација. Цена националне слободе и идентитета, очувања светосавске православне вере, вековима је висока: велики људски губици, миграције, насилна етничка и верска асимилација, међусобни сукоби, разарање материјалних и културних добара у ратовима...

Упркос свим искушењима и страдањима, српски народ је како тако успевао да опстане, да из пепела обнавља, да захваљујући традиционално високом нивоу рађања (наталитета) у српској породици, биолошки опстане, упркос огромним демографским губицима. Али, друга половина XX века, обележена антисрпском диктатуром Ј. Б. Тита, има за последицу „пацификацију“ (расрбљавање, национално онесвешћивање) многих Срба. Овај процес био је део државне политике и спровођен је у неколико процеса. Политичким одлукама поједини регионални варијетет (Црногорци), етничка група (Македонци) и конфесионална заједница (муслимани) проглашени су за посебне народе. Део Срба, нарочито у већим урбаним и етнички мешовитим срединама је изгубио национални идентитет „југословенизацијом“, званичном политиком „братства и јединства“, подлегавши атеистичком и анационалном политиком владајуће партије.

Последице владавине Броза и његових наследника (који Србијом владају и данас), као и целокупног југословенског експеримента по српски народ више су него трагичне: окупација етнички српских територија, око педесет хиљада погинулих и око милион избеглих и расељених, свеопшти морални, друштвени и економски суноврат, материјална разарања и радиоактивна контаминација као последица агресије НАТО-а на Србију и Републику Српску... Оно што највише забрињава је чињеница да Срби као народ последњих неколико деценија имају негативан природни прираштај, са негативним трендовима свих демографских показатеља: све нижи наталитет, висока смртност, самим тим све старије становништво, све мање склопљених и све више разведених бракова, све више насилних смрти (несреће, убиства, самоубиства), и иако у опадању, још увек велики број абортуса.

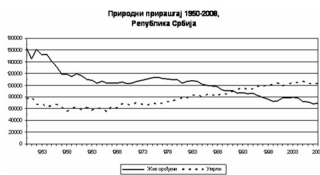
У последњој деценији XX века сви негативни трендови у кретању становништва Србије су попримили размере демографске катастрофе, као и у другим транзиционим друштвима. Прилив око 700.000 избеглица са подручја бивше Југославије и окупиране територије Косова и Метохије, привремено је ублажио размере демографске

Народ који нестаје

Пише: Раде Јовићевић
четвртак, 08 октобар 2009 01:20

катастрофе у Србији, али је етнички и државни простор Срба знатно смањен.

Природни прираштај становништва Србије у 2007. години забележио је негативан рекорд и износио -4,7‰ (4,7 становника мање на 1000 становника). У 2008. години ситуација је слична, природни прираштај износи -4,6 ‰. Ови подаци су поражавајући чак и у поређењу са ратном 1999. годином када је прираштај износио -3,9‰ или у поратној 2000. -4‰ .

Поређења ради, у 1998-ој становништво Србије је смањено за 23 046 становника, а у 2008. за 33 628 – око 45% више у односу на 1998. Број умрлих се повећао са 99 376 у 1998, на 102 711 у 2008. години. Број живорођених се смањило са 76330 у 1998, на 69 083 у 2008. Уколико природни прираштај остане на оваквом нивоу, а не дође до неког већег миграционог таласа према Србији или из ње, 2050. године становништво Србије (око 7 350 000) ће се смањити за око 1 400 000 или за 19%. Имајући у виду да Србија има све старије становништво, просечна старост становника је 41 годину, са тенденцијом повећања, и да су трендови многих демографских показатеља негативни могуће је да се ова, иако „црна“ претпоставка испостави као оптимистичка. У 2008. години поред Бујановца, Прешева, Новог Пазара, Тутина и Сјенице, у којима већинско становништво није српско, свега две општине у Србији и са српском већином (Врање и градска општина Палилула у Нишу) имају позитиван природни прираштај. Природни прираштај Шиптарске и Бошњачке-муслиманске мањине је позитиван, али са тенденцијом дугорочног пада, чему доприноси и изузетно негативна миграциона компонента овог становништва, тако да за сада не постоји бојазан од некакве „демографске најезде“ ових етничких група. Генерално гледајући, услед вишедеценијске економске и политичке кризе све земље региона карактерише масовна емиграција, углавном младог, репродуктивно и радно способног становништва, што се односи и на Србију. Још увек има спорадичног досељавања Срба из Босне и Херцеговине и Црне Горе у Србију, али са друге стране процењује се да се између 15 и 20 хиљада људи годишње исели из Србије, због економске кризе, незапослености и свеопштег маћехинског односа власти према сопственом народу. Евентуално укидање виза за земље Европске уније тај процес би знатно интензивирало, као на пример у Бугарској која је после укидања виза за државе ЕУ изгубила готово милион становника.

Народ који нестаје

Пише: Раде Јовићевић
четвртак, 08 октобар 2009 01:20

Опште безнађе, морални суноврат и социо-економски проблеми имају за последицу да се у Србији склапа све мање бракова, док је са друге стране број развода у порасту. Број разведених бракова на 1000 склопљених у 1998. години износио је 175,5, а у прошлој години 222,1. Упркос константном паду у за око 100 месечно, број абортуса у Србији је и даље веома висок, током 2008. у државним здравственим установама извршено је 19 000 абортуса, чему треба додати оне извршене у приватним клиникама и оне извршене “на дивље”, за које нема података.

Суморну демографску слику Србије осликава и податак да је број насилних смрти (несреће, убиства, самоубиства) у порасту. Током 2008. године 3692 лица су изгубила живот насилном смрћу. У просеку дневно у несрећама у Србији страда троје, а самоубиство изврши четворо људи.

Изнесени подаци се односе на становништво Србије не рачунајући становништво окупираног Косова и Метохије, за које су подаци недоступни. Последњи легалан попис обављен је 1971, сувише давно да би се на основу њега вршиле озбиљне процене. Попис из 1981. спровели су шиптарски сепаратисти, који су имали покрајинску власт. Попис 1991. бојкотовали су Шиптари, а попис који је 2004. обавио УНМИК бојкотовали су Срби, како би спречили легализацију етничког чишћења. Према подацима српских породилишта у Косовској Митровици и Грачаници број порођаја се може мерити са много већим срединама у Србији, а наши сународници на Космету се неретко одлучују за треће и четврто дете, упркос лошим економским и ужасним безбедносним околностима.

Време за духовну, моралну и биолошку обнову нас Срба истиче. Србија и српски народ се морају одмах пробудити, док није касно! У супротном ова земља ће опустети, и постати ко зна чија, а Срби и Србија остати само лекција у туђем уџбенику историје!